

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7Csp/140/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816209032
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8816209032.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinou Melníkovou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. P. V.Á., K.. XX.XX.XXXX, O. P. XXX/XX, O., štátny občan Slovenskej republiky, 2. U. V., K.. XX.XX.XXXX, O. P. XXX/XX, O., štátny občan Slovenskej republiky, o zaplatenie 1151,22 eur s prísl. takto

rozhodol:

Žalovaní v I. a v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1.151,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.01.2014 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.02.2014 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.03.2014 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.04.2014 do zaplatenia, vo výške 8,25 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.05.2014 do zaplatenia, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.06.2014 do zaplatenia, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.07.2014 do zaplatenia, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.08.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.09.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.10.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.11.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.12.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.01.2015 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.02.2015 do zaplatenia, a to všetko sa im povoľuje splácať v mesačných splátkach po 40,- eur mesačne, počnúc mesiacom, ktorý nasleduje po právoplatnosti tohto rozsudku, vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca, pod následkom straty výhody splátok.

Žalovaní v I. a v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaných v 1. a 2.rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1151,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 82,23 eur od 21.01.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.02.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.03.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.04.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.05.2014 do zaplatenia, vo výške 8,15 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.06.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.07.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.08.2014 do zaplatenia, vo výške 8,05 % ročne zo sumy 82,23 eur od 21.09.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.10.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.11.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.12.2014 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.01.2015 do zaplatenia, zo sumy 82,23 eur od 21.02.2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 23.10.2015 medzi postupcom W. W., U..W.. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči

žalovaným. Postupca uzatvoril so žalovanými dňa 08.11.2010 zmluvu č. 562901206, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a VOP. Ďalej uviedol, že zastáva názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 1254,56 eur, ktorá pozostávala z istiny 1000,3 eur, riadneho úroku 109,85 eur, úroku z omeškania 144,41 eur a z poplatkov vo výške 0 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia. Podľa zmluvy postupca poskytol žalovaným úver vo výške 3100 eur, ktorý mali žalovaní splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 82,23 eur vždy k 20.dňu v mesiaci počnúc dňom 20.12.2010 a s konečnou splatnosťou dňa 20.02.2015. Žalobca si uplatňuje splátky úveru splatné od 20.01.2014 do 20.02.2015 v počte 14 a celkovej výške 1151,22 eur. Ďalej uviedol, že si uplatňuje úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom splatnosti každej splátky úveru samostatne.

2. V predmetnej veci súd rozhodol rozsudkom zo dňa 24.05.2017 č.k. 7Csp/140/2016-78, ktorým žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie s tým, že o trovách konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovaným v 1.a 2.rade trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca podal proti predmetnému rozsudku odvolanie, v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (v súdenom prípade žalovaní) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2013, sp.zn. 4 Obo 210/01, uznesenie KS v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp.zn. 9Co/133/2013, uznesenie KS v Žiline zo dňa 30.06.2016, sp.zn. 5Co/228/2016 a iné. Vzhľadom k uvedenému je možné právne uzavrieť, že súd pochybil a vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženým oznámeniam o postúpení pohľadávky skúmal platnosť zmluvy o postúpení. V súvislosti s platným postúpením pohľadávky žalobca v ďalšom poukázal na bo 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého: „ Klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi...“ s tým, že v ďalšom citoval ust. § 89 ods. 1 Zákona o bankách (ďalej len „ZoB“), ktoré pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, pričom na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia krajských súdov SR a to na uznesenie KS v Prešove, sp.zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, uznesenie KS v Prešove, sp.zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016. V ďalšom uviedol, že zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorie o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva aj z ust. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého: „(l) Ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. 22)“ Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. V poznámke pod čiarou 22) zákonodarca zároveň jednoznačne spresnil, že pod Občianskym zákonníkom rozumie ust. § 524 Občianskeho zákonníka, nakoľko na tento paragraf v poznámke pod čiarou odkázal. Ak by teda zákonodarca mienil v ust. § 92 ods. 8 ZoB upraviť podmienky,

ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ (ktoré pojednáva o postupovaní pohľadávok veriteľa) - a to jednoznačným odkazom na ust. § 92 ods. 8 ZoB. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok neodkazuje na ust. § 92 ods. 8 ZoB. Ale na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Aj z uvedeného vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné na prelomenie bankového tajomstva, pričom ho nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávok. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Vzhľadom k uvedenému má žalobca za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Na základe vyššie uvedeného žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho no splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitimácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženými oznámeniami o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve n postúpení pohľadávok.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd uznesením zo dňa 19.10.2017 č.k. 9Co/114/2017-102 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z listiny zo spisu vyplýva, že žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premičané alebo nepremičané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta, ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa (bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok W. W., U..W., s ktorými sa žalovaní ako dlžníci ako vyplýva z čl. II bod 2 oboznámili). Takáto Dohoda o postúpení pohľadávok je podľa § 89 ods. 1 Zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa, má to základ vo funkcii súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Ten by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť alebo znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa. Tak ako Občiansky zákonník, ani Zákon o bankách nevyžaduje súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky. Nie je zrejmé ani to, ako dospel súd prvej inštancie k záveru o tom, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa má považovať za zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky. Z dôvodovej správy k pôvodnému textu Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorá je interpretačným pravidlom, pritom vyplýva (súčasný text ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách bol v čase prijatia zákona v ods. 7), že ustanovením § 92 ods. 1 až 7 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva. Zákonom č. 483/2001 Z.z. bol zrušený Zákon o bankách č. 21/1992 Zb., ust. § 38 ods. 9, ktorého bolo v podstate totožné so znením súčasného ust. § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. Dôsledkami porušenia ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb. sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/1613/2005 z 29.04.2008. Uviedol, že účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta pred zverejnením, či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Úprava zmluvného postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku, ani príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vo všeobecnosti nezakazujú (pod sankciou prípadnej neplatnosti takéhoto úkonu) postúpenie pohľadávky len preto, že dôsledkom postúpenia je prelomenie bankového tajomstva. Ochranu poskytovanú klientovi banky prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva je nutné vždy zvažovať (z hľadiska možných úvah, ktoré takúto ochranu absolutizujú) aj s prihliadnutím k tomu, či a akým spôsobom osoba, ktorá má byť týmto inštitútom chránená, sama porušuje svoje povinnosti plynúce z príslušného bankového obchodu (zmluvy o úvere). Zákon o bankách totiž banke tiež ukladá obozretne hospodáriť a chrániť majetkové záujmy všetkých svojich klientov. Pri plnení tejto povinnosti nemôže byť banka pripravená o možnosť zbaviť sa v záujme ostatných svojich klientov rizikovej pohľadávky v situácii, keď dlžník porušuje povinnosť pohľadávku splácať len preto, aby prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva chránila individuálny záujem takéhoto dlžníka. Z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia

spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, nie prelamovať platnosť zmlúv o postúpení, osobitne za situácie, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať okrem názoru Najvyššieho súdu Českej republiky na dôsledky porušenia bankového tajomstva uvedeného v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia, aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 242/2007 z 03.07.2008, v ktorom je zdôraznené, že základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská, hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie zásadou. Nie je ústavne konformná a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcimi z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ak je taká prax, že všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim. Rovnaký názor prezentoval aj Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. I.ÚS 625/03 zo 14.04.2005. K reštriktívnemu výkladu dôvodu neplatnosti právneho úkonu dospel Ústavný súd Českej republiky aj v náleze sp. zn. II.ÚS 87/04 zo 06.04.2005. Uviedol, že záver, že určitý právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom alebo preto, že zákon obchádza musí sa opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia. Nie je možné vystačiť iba s gramatickým výkladom. Významnú úlohu tu hrá predovšetkým výklad teleologický. Je preto nutné vždy sa pýtať na účel zákonného príkazu, či zákazu. V súkromnoprávnej sfére nie každý rozpor so zákonom má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Zmyslom ochrany legality v súkromnoprávnej sfére nie je len ochrana záujmov štátu, ale predovšetkým ochrana súkromnoprávnych vzťahov, teda predovšetkým ochrana zmluvných vzťahov podľa zásady „pacta sunt servanda“ (zmluvy sa musia dodržiavať). V súkromnoprávnej sfére platí zásada, že čo nie je zakázané, je dovolené, preto každý zákonný zásah do tejto sféry je potrebné vnímať ako obmedzenie ľudskej slobody, a preto je nutné vykladať ustanovenia o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor so zákonom reštriktívne a nie extenzívne. Opačný výklad by bol v rozpore s čl. 4 ods. 4 Listiny, podľa ktorého pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd (v tomto prípade zmluvnej voľnosti strán) musí byť zohľadnená ich podstata a zmysel a takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, než pre ktoré boli stanovené). Účel Zákona o bankách je definovaný v § 1 tohto zákona, vychádzajúc z citovaných názorov súdnych autorít je preto potrebné podľa názoru odvolacieho súdu posudzovať aj relevantnosť úkonov veriteľa z úverového vzťahu, ktorým je banka, pri postupovaní pohľadávok z týchto vzťahov. So zreteľom na dôvody, ktoré uviedol, považoval odvolací súd námietku žalobcu týkajúcu sa posúdenia platnosti zmluvy súdom prvej inštancie za dôvodnú.

5. Preto súd vykonal opätovne dokazovanie a v právnej veci opätovne rozhodol.

6. Žalobca k žalobe doložil zmluvu o postúpení pohľadávok, prílohu č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, zmluvu o splátkovom úvere, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, všeobecné obchodné podmienky, oznámenie o postúpení pohľadávky, kópiu poštového podacieho hárku, pokus o zmier.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že dňa 08.11.2010 pôvodný veriteľ uzatvoril so žalovanými Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovaným úver vo výške 3100 eur. v zmysle čl. I Zmluvy sa žalovaní zaviazali splatiť úver s úrokovou sadzbou vo výške 8 % ročne, poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eur mesačne, spracovateľský poplatok vo výške 79 eur a poplatok za upomienku vo výške 25 eur. V zmysle čl. I Zmluvy sa žalovaní zaviazali uhrádzať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 82,23 eur vždy k 20.dňu v kalendárnom mesiaci počnúc dňom 20.12.2010 a s konečnou splatnosťou dňa 20.02.2015. V zmysle čl. II. bodu 2 zmluvy žalovaní svojím vlastnoručným podpisom na zmluve potvrdili, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámili so Všeobecnými obchodnými podmienkami a so Sadzobníkom, súhlasili s nimi a zaviazali sa ich dodržiavať. Žalovaní dňa 08.11.2016 čerpali peňažné prostriedky v celkovej výške 3100 eur a z poskytnutého úveru uhradili sumu v celkovej výške 3249,47 eur, pričom z úhrad bola na istinu započítaná suma vo výške 2441,05 eur, na poplatky započítaná suma vo výške 209,80 eur, na riadny úrok bola započítaná suma vo výške 596,54 eur a na úrok z omeškania bola započítaná suma vo výške 2,08 eur. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné od 20.01.2014 do 20.02.2015 v počte 14 a celkovej výške 1151,22 eur. Zvyšné splátky si v tomto konaní

neuplatňuje. Spolu s týmto vyjadrením predložil súdu aj platobnú históriu žalovaných ako sa nachádza na čl. 59 až 62 spisu, ktorá obsahuje predpísané splátky, splátky žalovaných a účtované úroky a poplatky.

8. Právna zástupkyňa žalobcu vo svojom prednese na pojednávaní uviedla, že trvajú na podanej žalobe v zmysle dôvodov ako sú uvedené v žalobe a poukazuje taktiež na písomné vyjadrenie, kde sú zaznamenané jednotlivé prehľady pohybu na splátkovom úvere pokiaľ ide o žalovaných. Žalovaní svoju pohľadávku neuhradili ani po doručení výzvy na zaplatenie dlhu. Žalobca nadobudol pohľadávku až potom, čo došlo k zosplatneniu úveru v zmysle úverovej zmluvy. Zároveň súhlasila s právnym názorom odvolacieho súdu.

9. Žalovaná v 1.rade vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že bola prekvapená, že jej prišla žaloba zo súdu, nakoľko na predmetný úver splátky sa jej sťahovali z osobného účtu, ktorý má vedený v V. O.. Asi pred rokom a pol tento účet chcela zrušiť a keď sa dostavila do V. O., bolo jej oznámené, že má ešte dlh voči W. W. vo výške cca 70 eur a preto túto sumu uhradila. Navštívila W. W. a oni jej povedali, že úver je uhradený. Priznala však, že si nekontrolovala aké splátky jej z účtu išli. Dlžnú sumu chce zaplatiť, avšak požiadala, aby jej bolo povolené splácať dlžnú sumu v splátkach vo výške 60 eur, neskôr navrhla splátky po 40 eur, nakoľko jej manžel poberá dôchodok vo výške 420 eur a ona vo výške 320 eur. Hradí inkaso vo výške 304 eur a ďalšie výdavky majú na pevnú linku a televíziu vo výške 30 eur, na mobil vo výške 20 eur a na lieky pre manžela 28 eur.

XX. W. W., U.W.. ako banka a žalovaní ako dlžníci uzatvorili dňa 08.11.2010 zmluvu o splátkovom úvere č. 0562901206. Podľa článku I. zmluvy, predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi ako privátnemu klientovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto úverovej zmluve. Na základe úverovej zmluvy bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 3100 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach od prvého čerpania úveru do 30.11.2010 vo výške 28,54 eur mesačne a od 20.12.2010 vo výške 82,23 eur mesačne k 20.dňu v kalendárnom mesiaci a to v 51 splátkach od 20.12.2010, konečná splatnosť úveru bola určená na deň 20.02.2015, pričom úroková sadzba predstavovala ku dňu podpisu zmluvy 12,90 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov 17,63 %.

11. Žalovaný v 2.rade sa na pojednávanie nedostavil, k žalobe žalobcu nevyjadril.

12. Podľa bodu 2. článku II. zmluvy, dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať.

13. Ako vyplýva z bodu 4. článku II. zmluvy všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí.

14. Podľa bodu 5. článku II. zmluvy zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

15. V zmysle bodu 1.2 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) tieto VOP upravujú všetky vzťahy vznikajúce medzi bankou a klientom na základe zmlúv uzatvorených v súvislosti s bankovými produktmi, ako aj na vzťahy vznikajúce v súvislosti s konaním, ktorého cieľom je uzavretie zmluvy.

16. VOP tvoria súčasť akejkoľvek zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s príslušným bankovým produktom, bez ohľadu na to, či je príslušný produkt vo VOP upravený (bod 1.3 VOP).

17. V rozsahu, v akom sa ustanovenia písomnej zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s určitým bankovým produktom líšia od ustanovení VOP sú rozhodujúce ustanovenia takejto písomnej zmluvy. Ak ustanovenia VOP týkajúce sa jednotlivých bankových produktov obsahujú odlišnú úpravu ako všeobecná alebo záverečná časť VOP, sú rozhodujúce ustanovenia osobitnej časti VOP (čl. 1 bod 1.4., bod 1.5. VOP).

18. Podľa bodu 7. VOP, tieto ustanovenia VOP upravujú záväzkovo-právne vzťahy medzi bankou a klientom - fyzickou osobou nepodnikateľom, vzniknuté na základe zmluvy o úvere, v ktorej sa banka ako veriteľ zaväzuje, že na požiadanie klienta ako dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a klient- fyzická osoba nepodnikateľ ako dlžník sa zaväzuje peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

19. Banka poskytne splátkový úver, t.j. peňažné prostriedky vo výške určenej v zmluve o úvere a po splnení podmienok uvedených v zmluve o úvere a to takým spôsobom, že pripíše peňažné prostriedky v prospech účtu uvedeného v základných podmienkach zmluvy o úvere. Vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov sa uskutoční formou splátok klientom (bod 7.2.4 VOP).

20. Podľa čl. 7 bod 7.3.2., 7.3.3 VOP pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasti a príslušenstva spláca klient pravidelnými splátkami, periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy. Splátka je uhradená včas, ak je pripísaná na účet banky najneskôr v deň splatnosti splátky.

21. V zmysle bodu 7.4.4. čl. 4 VOP pokiaľ je klient v omeškaní so splácaním úveru alebo jednotlivých splátok, banka je oprávnená požadovať od klienta okrem úrokov, tiež úroky z omeškania z dlžnej čiastky, pričom dlžná čiastka sa úročí úrokom z omeškania denne od prvého dňa omeškania (vrátane) až do dňa bezprostredne predchádzajúceho dňu splatenia dlžnej čiastky (vrátane).

22. Podľa čl. 7 bod 7.6.1. VOP ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo:

a) ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, banka je oprávnená:

a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

23. Podľa bodu 19.16 VOP klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, splatné, nesplatné, premilčané alebo nepremilčané, ako ja previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

XX. W. W., U..W.. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli dňa 23.10.2015 zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE. Podľa článku V. bod 5.1 predmetom zmluvy je dohoda zmluvných strán o odplatnom postúpení pohľadávok a to so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami a za podmienok uvedených v tejto zmluve.

25. V zmysle čl. V. bod 5.2 zmluvy o postúpení pohľadávok na základe podmienok tejto zmluvy postupca postupuje postupníkovi dňom účinnosti tejto zmluvy pohľadávky, vrátane ich príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov, ktoré sú s pohľadávkami spojené, ako aj práv plynúcich zo zabezpečenia pohľadávok.

26. Podľa prílohy č.1 k zmluve o postúpení bola postúpená aj pohľadávka č. 0562901206 so splatnosťou úveru 20.02.2015, zostatok pohľadávky predstavoval sumu 1254,56 eur, z toho istina celkom sumu 1000,30 eur, istina do spl sumu 0 eur a po spl 1000,30 eur, v ďalšom bol uvedený počet dní omeškania 580 a dátum poslednej úhrady 14.05.2014 s výškou 67,28 eur.

27. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 adresovaným žalovaným spoločnosť W. W., U..W.. ako postupca oznámila postúpenie pohľadávky voči nim na žalobcu ako postupníka.

28. Právny zástupca žalobcu listom zo dňa 07.10.2016 označeným ako pokus o zmier vyzval žalovaných na úhradu pohľadávky vo výške 1447,17 eur a to v lehote najneskôr do 10.10.2016.

29. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

30. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

31. Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (§ 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

32. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

33. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

34. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

35. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

36. Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

37. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

38. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ Zákon“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

39. V zmysle § 2 písm. a), a b), Zákona, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

40. Z ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis - nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z.

41. Podľa § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

42. V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

43. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

44. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

45. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

46. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

47. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

48. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu W. W., U..W.. a žalovanými bola dňa 08.11.2010 uzavretá zmluva o splátkovom úvere, pričom právny predchodca žalobcu v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok, platne postúpil pohľadávku na žalobcu tak ako to vyslovil odvolací súd v uznesení zo dňa 19.10.2017, ktorým názorom je súd prvej inštancie viazaný, čím je preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní.

49. Ďalej súd zistil, že podľa Zmluvy sa predmetný právny vzťah mal riadiť príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka.

50. V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka).

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorit oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho

právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárne nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zrejmé, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

51. Po skonštatovaní o aktívnej legitímácii žalobcu súd pristúpil k samotnému posúdeniu nároku.

52. Úver bol žalovaným poskytnutý pri úrokovej sadzbe 12,90 % ročne. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

53. Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (november 2010) činila úrok 12,77 % ročne. Vzhľadom na vyššie súd považoval dohodu o výške úrokov za platnú, keďže mal za to, že táto výška úroku nepresahovala v podstatnej miere úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavami a preto žalobcovi vznikol nárok požadovať okrem istiny úveru aj dohodnutý úrok z úveru.

54. Vykonaným dokazovaním mal ďalej súd z platobnej histórie žalovaných za preukázané, že žalovaní na poskytnutý splátkový úver nehradili jednotlivé splátky úveru riadne a včas, pričom žalovaní v priebehu konania nepreukázali opak, čím sa dostali do omeškania s úhradou splátok od 20.01.2014 do 20.02.2015, t.j. v celkovom počte 14 splátok po 82,23 eur a preto súd zaviazal žalovaných na úhradu týchto splátok v celkovej sume 1151,22 eur a teda žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

55. Žalovaní sa s plnením svojho peňažného záväzku dňom nasledujúcim po dni splatnosti tej ktorej splátky dostali do omeškania, preto ich súd zaviazal zaplatiť aj úrok z omeškania v súlade s príslušným ustanovením Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády a to vo výške a z jednotlivých súm za predmetné obdobie omeškania tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. V čase omeškania bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky pri splátkach splatných od 21.01.2014 do 21.05.2014 vo výške 0,25 %, pri splátkach splatných od 21.06.2014 do 21.08.2014 vo

výške 0,15 % ročne a pri splátkach splatných od 21.09.2014 do 21.02.2015 vo výške 0,05 % p.a. a úrok z omeškania tak predstavuje výšku 8,25 % ročne, 8,15 % ročne a 8,05 % ročne ako je uvedené vo výroku rozsudku.

56. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

57. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

58. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a túto priznal žalobcovi v rozsahu 100 %, ktorý mal vo veci plný úspech, keď súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

59. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

60. V zmysle § 232 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškание s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

61. Dlžnú pohľadávku súd povolil žalovaným splácať po 40 eur mesačne vzhľadom na majetkovú situáciu žalovaných podľa § 232 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku, a to pod následkom straty výhody splátok.

62. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.